

51 Filipianët – Gëzohuni gjithnjë në Zotin 1

Më lejoni t'ju tregoj diçka për veten – mendoj që ky është momenti për një rrëfim – unë prirem të jem një person me personalitet melankolik. Unë i peshoj gjatë gjërat, mendoj thellë për çështjet e ndryshme dhe i ndjej thellë në zemër edhe pse mund të mos i shpreh në një mënyrë të jashtme. Unë gjithashtu punoj shumë dhe mund të fokusohem së tepërmi në punë dhe kështu i harroj gjërat dhe njerëzit përreth. Nuk mendoj që ndonjëra prej këtyre gjërave është e keqe. Që të gjitha kanë një anë të fortë dhe pozitive, por gjithashtu mund të kenë edhe një anë të dobët dhe negative. Një nga anët e mia të dobëta dhe negative është që mund të kalojë një ditë e tërë dhe të mos jem gëzuar në Krishtin.

Përsëritje dëgjues të dashur. Sapo ju kam treguar diçka për veten time, një karakteristikë të personalitetit dhe natyrës time që më ka shqetësuar. Shpesh e kam pyetur veten “A jam duke u gëzuar në Krishtin? Shkrimi më thotë të gëzohem gjithmonë në Zotin,” Nuk kam qenë gjithmonë në gjendje të përgjigjem pozitivisht prandaj ndërsa sot ju flas nga Fjala e Perëndisë dëshiroj ta dini që edhe unë jam nxënës po aq sa jam edhe mësues. Më kujtohet ajo që Pali i tha Timoteut tek 1 Timoteu 4:6, “Duke ua propozuar këto gjëra vëllezërve, ti do të jesh një shërbyes i mirë i Jezu Krishtit, i ushqyer me fjalët e besimit dhe të mësimit të mirë, që ke kuptuar plotësisht.”

Vargu ynë nga Filipianët 4:4 Pali thotë, “Gëzohuni gjithnjë në Zotin; po jua them përsëri: Gëzohuni!” Këto fjalë na vijnë nga një burrë që ishte në burg. Këto fjalë u thanë prej dikujt që ishte përfshirë në një betejë të madhe për përparimin e Ungjillit. Por ai mësoi si të gëzohej. Kishës në Selanik ai i thotë, “Gëzohuni gjithmonë!” A mund ta bëjmë me të vërtetë këtë gjë?

Ajo që kam bërë si përgatitje për këtë emision është që kam gjetur çdo vend në Dhiatën e Re ku përdoren fjalët gëzim apo ngazëllim dhe u freskova së tepërmi përmes gjërave që lexova. Më lejoni t'ju përcjell edhe juve këto mendime.

Së pari, i kujtova vetes që gëzimi është diçka që Perëndia dëshiron ta kemi. Perëndia nuk na krijoi të jemi të trishtuar, të zymtë apo të mërzitur. Realiteti është që disa prej nesh mund të kemi një personalitet që priret në këto drejtime kurse të tjerët duket se kanë gjithmonë një buzëqeshje në fytyrë por e vërteta është që Perëndia nuk na krijoi të jemi njerëz të trishtuar. Ai na krijoi të jemi plot gëzim dhe lumturi. Jezusi u tha apostujve tek Gjoni 15, “Kërkoni çfarë të doni dhe do t'ju bëhet... këto gjëra jua kam thënë që gëzimi im të qëndrojë në ju dhe gëzimi juaj të jetë i plotë.” Pali thotë tek Galatasve 5:22 që fryti i Frymës është gëzimi. Mendoni pak për këtë gjë, Fryma e Shenjtë vjen të jetojë brenda nesh dhe një nga arsyet pse ai vjen të jetojë në ne është që të na transformojë në njerëz të gëzuar. Pali na thotë tek Romakëve 14:17 që mbretëria e Perëndisë nuk ka të bëjë me të ngrënët apo të pirët por me drejtësinë, paqen dhe gëzimin në Frymën e Shenjtë.

Mbretëria e Perëndisë ishte shpresa dhe dëshira e çdo burri dhe gruaje të devotshme Judease. Por në shekullin e parë, njerëzit e kishin barazuar mbretërinë me shpatën dhe revolucionin, me marshimin kundër garnizonit Romak dhe me pastrimin e vendit nga paganët e papastër. Para dyqind vjetësh Judenjtë kishin bërë ekzaktësisht këtë gjë. Ata kishin marshuar kundër Grekëve dhe e kishin pastruar vendin nga ndotjet Heleniste, por kjo gjë nuk u solli gëzim jetëve të tyre. Kjo solli vetëm probleme politike dhe në fund të fundit një priftëri të korruptuar. Por kur Krishti solli mbretërinë e vërtetë të

Perëndisë për ta ushtruar pushtetin e saj në dashuri dhe falje ndaj armiqve, populli i Perëndisë gjeti gëzim që po buronte në zemrat e tyre për shkak se mbretëria e Perëndisë është drejtësia, paqja dhe gëzimi në Frymën e Shenjtë.

Prandaj pyetja është, si mund të gjejmë gëzim në jetën tonë? Së pari, unë besoj që ata që janë vërtetë të shpëtuar janë shpëtuar vërtet me gëzim. Sigurisht që do të ketë nivele të ndryshme gëzimi për njerëz të ndryshëm por dikush që njuh gjendjen e vet të vështirë në mëkat dhe zbulon hirin e Jezu Krishtit do të ngazëllohet. Ju kam treguar që prindërit e mi më udhëhoqën tek Krishti kur isha pesë vjeç. Pasi u luta, shkova menjëherë tek vëllai im i madh 11 vjeçar dhe i thashë, “Jam i shpëtuar! Jam i shpëtuar!” Dhe të dy së bashku kaluam në anën tjetër të rrugës për t'i treguar një shokut tim që tani isha i shpëtuar! Zemra ime ishte mbushur me gëzim.

Kam një shok që ishte futur shumë thellë në një kulturë droge dhe në aspekte të tjera të lëvizjes HIPI në vitet 60 por në fund të fundit nuk ishte i lumtur. Kur disa persona po ndanin Ungjillin me të, ai i dëgjoi me vëmendje dhe ra në qetësi. Po mendonte për mesazhin e Ungjillit dhe pastaj u duk sikur papritur të ndizej drita dhe e kuptoi që mund t'i faleshin mëkatet prandaj filloi të thërriste me gëzim kur kuptoi çfarë i ofronte Krishti.

Kam edhe një shok që po shpall Ungjillin në Indi. Kohët e fundit ka qenë duke predikuar nëpër fshatra ku njerëzit janë të robëruar në idhujtari dhe me frikën se çfarë mund t'ju bëjnë perënditë e tyre nëse i braktisin për të ndjekur Jezu Krishtin. Por në mënyrë të pamënjanueshme ndërsa ata zgjedhin t'i harrojnë idhujt, t'i thërrasin emrit të Zotit dhe të pagëzohen, këta njerëz gjejnë liri dhe gëzim. Veç t'ua shohësh fytyrat e tyre të qeshura ndërsa nisin një jetë të re.

Tek Veprat 13:47-48, Pali dhe Barnaba u kishin predikuar Judenjve në Antioki të Pisidisë por kur ata nisën ta mohonin Ungjillin, Pali dhe Barnaba filluan të fokusoheshin tek Grekët. Ata thanë, “Ishte e nevojshme që fjala e Perëndisë t'ju shpallej ju më së pari; por, ngaqë ju e hidhni poshtë dhe nuk e çmoni veten të denjë për jetën e përjetshme, ja, ne po u drejtohem johebrenjve. Sepse kështu na ka urdhëruar Zoti: 'Unë të vura si dritë të johebrenjve, që ti ta çosh shpëtimin deri në skajin e dheut. Johebrenjtë, kur dëgjuan, u gëzuan dhe lëvdonin fjalën e Zotit; dhe të gjithë sa ishin të paracaktuar për jetën e pasosur besuan.'”

Johebrenjtë u gëzuan që ky mesazh nuk ishte vetëm për popullin e zgjedhur të Perëndisë por ishte për të gjithë botën.

Shembulli më i madh i gëzimit për shpëtimin që kam parë ndonjëherë gjendet në një film të shkurtër të prodhuar nga Misioni Fiset e Reja. Filmi tregon historinë e një burri në vitet 40 që kishte një barrë në zemër për të shkuar të ndante Ungjillin me njerëz që nuk e kishin dëgjuar kurrë. Agjencitë misionare e mohuan njëra pas tjetrës kërkesën e tij duke thënë që ishte shumë i moshuar, por më në fund njëra prej tyre pranoi. E trajnuan dhe e dërguan në Guinenë e Re. Atje ky burrë mësoi gjuhën e një prej fiseve pastaj nisi t'u tregonte historitë e Biblës. Ai nuk filloi menjëherë të fliste për Jezusin, por u foli për krijimin e botës, për Adamin dhe Evën, për mëkatën e tyre, për Perëndinë që i veshi me lëkurë kafshësh, u foli për Noeun, për kullën e Babelit, për Abrahamin, Moisiun e kështu me radhë. Ndërsa vazhdonte t'ju tregonte historinë e punës së Perëndisë në botë njerëzit u intriguan prej profecive që flisnin për atë që

do të vinte ta shpëtonte botën nga mëkati i saj. Këta njerëz e dinin që ishin mëkatarë dhe dëshironin fort të çliroheshin prej mëkatit.

Pastaj u tregoi për Jezusin. Njerëzit ranë në dashuri me Jezusin. Ai ishte shumë i mirë. Ai shëroi të sëmurët. U ktheu shikimin të verbërve. I bëri sakatët të ecnin. I donte njerëzit. Por kur misionari u tregoi historinë sesi disa prej njerëzve fetarë u bënë xhelozë ndaj tij, e urryen dhe e vranë, njerëzit u tronditën. U shtangën. Mund ta dalloje brengën në fytyrat e tyre kur mësuam që Jezusi i tyre i dashur u kryqëzua. Misionari e mbylli prezantimin e tij atë ditë dhe u tha, “Nesër, dëshiroj që të vini të gjithë për të dëgjuar përfundimin e historisë.”

Ditën tjetër, i gjithë fshati me afërsisht 300 persona erdhi të dëgjonte fundin e historisë. Erdhën madje edhe të sëmurët. Një grua ishte duke lindur por ata bënë një vend të veçantë për të aty afër ku mund të lindte për shkak se ajo nuk donte që t'i shpëtonte përfundimi i historisë. Misionari u bëri një përmbledhje për gjithë gjërat që u kishte mësuar. U kujtoi sesi Abrahami ishte gati të sakrifikonte birin e tij Isakun por Perëndia kishte siguruar një dash. U kujtoi për qengjin e Pashkës dhe sesi Perëndia e kishte shpëtuar popullin e tij nga vdekja. U kujtoi profecitë për atë që do të vinte për të vuajtur.

Pastaj iu tha, “Jezusi është qengji juaj i sakrificës dhe kur ai vdiq, vdiq në vendin tuaj në mënyrë që të mos vuani ju për mëkatet tuaja. Por ditën e tretë ai u ringjall prej së vdekuri. Atë nuk mund ta ndalonte as vdekja. Ai është Zoti i të gjithëve. Ai është i gjallë edhe sot. Ai ju do, dhe po ju ofron falje dhe shpëtim.”

Njerëzit u mahnitën sërish. Kësaj here në një mënyrë të mirë. Jezusi ishte i gjallë dhe dëshironte t'i falte për të gjitha mëkatet e tyre. Një burrë doli përpara dhe tha, “Unë besoj në këtë Jezus.” Misionari i tha, “nëse beson me të vërtetë, atëherë mëkatet e tua janë falur.” Një burrë tjetër doli përpara dhe tha të njëjtën gjë, pastaj një grua, dhe ndërsa gjithsecili doli përpara dhe rrëfeu Jezusin i gjithë fshati thoshte më një zë, “I-Tau!: Është e vërtetë! Është e mirë!

Pastaj u bë një rrëmujë e madhe për shkak se të gjithë, në të njëjtën kohë, burra dhe gra e kuptuan që mund të faleshin për mëkatet e tyre. Ata nisën të kërcenin lart e poshtë dhe të thërrisnin me gëzim. Fisi kërcëu dhe lëshoi britma gëzimi për dy orë të tëra, madje e morën misionarin në krahë si heroi i tyre që kishte ardhur dhe iu kishte treguar lajmin e mirë. Që të gjithë u pagëzuan dhe duket që nuk ka nevojë ta themi, por ata ishin mbushur me një gëzim të madh.

Këtë video mund ta porosisni për ta parë vetë. Ju mund ta porosisni nga Misioni Fiset e Reja. Videoja titullohet I-Tau! (Ee-Taow) E kam parë këtë video shumë herë dhe gjithmonë jam përplotur. Edhe ndërsa isha duke përgatitur këtë mesazh e kisha zemrën të prekur për shkak se po mendoja se çfarë u ndodhi këtyre njerëzve dhe fiseve të tjera në zonën e tyre kur u prezantuan me Ungjillin.

Vëllezër dhe motra, besoj që ky është hapi i parë për t'u gëzuar në Zotin. Të kujtojmë se nga kemi ardhur. Të kujtojmë gjendjen tonë të pashpresë në mëkat dhe çfarë ka bërë Perëndia dhe Shpëtimtari ynë i madh për të na çliuar nga mëkati. Në një emision të kaluar ju kam treguar sesi Jezusi u tha dishepujve, “mos u gëzoni që po ju binden frymërat. Gëzohuni më tepër që emrat tuaj janë shkruar në librin e jetës.”

Dëshiroj t'ju pyes sot, a e keni këtë lloj gëzimi? A e keni përjetuar gëzimin e besimit në Krishtin? Më lejoni të lutem për ju në këtë moment.

“At Qiellor, të lutem për këdo që është duke dëgjuar dhe nuk të njeh ende Ty. Të lutem që në këtë moment të kuptojnë mëkatin e tyre, lutem që të kuptojnë faljen dhe dashurinë tënde dhe pastaj të të luten Ty dhe të besojnë në Ty. Të lutem që t'i mbushësh me gëzim dhe paqe në besim.

O At, për ata që janë duke na dëgjuar por nuk po e përjetojnë gëzimin e shpëtimit të tyre, të lutem që nëse e kanë harruar jetën e tyre të shkuar dhe atë që ke bërë për ta, t'u hapësh sytë dhe t'i ndihmosh të kujtojnë shpëtimin e madh që Ti ke siguruar. Ktheju gëzimin e shpëtimit. E bëj këtë lutje në emrin e Jezusit, Amen!”

*** Shenim: Videoja per te cilen behet fjale mund te shikohet edhe ne youtube.com**

<http://youtu.be/c1N-Hdqno4w>